

F-343
1962

ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ
ՆՈՒՆԱԳՐԱԴԱՐԱՆ

ԿՈՄԱ

Կարճ-ժամկետային
հրատեղի, որտեղ ծանոթ
պահանջներով հրատարակվում
են հեղինակների և լրագրողների
համընդհանուր գործերը

№ 7 ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ ՆՈՒՆԱԳՐԱԴԱՐԱՆԻ ԻՆՏԵՐՆԱԿԱՆ ԵՎ
Ս. Օ. ՍՏԵՓԵՆ ԿԱՐՏՈՒՄԵՆԻ ԵՄՄԱ ՅՈՒՐՏԵՐԻՆԻ
ՊԱՐԱՅԻՆՈՒՄԸ ԿԱՆՈՒՄԱՆՈՒՄԻ ԿԱՐՏԻ ԾՈՒՅՈՒՄ

ՈՐՈՇՈՒՄ
1962

თავთკვერა

საბავშვო პოეზია

ბუნების სიყვარულს ნივთს ზეირი ვიქმნებ ხან ვინა ვინა შიშნებს ენისხი, ხან ზეირი შიშნებს არც ნათი ენობის ხესი, არც ტარაული და იმე პანანი — ნეტო სივ წყვილები, — ფიქრობ და ვიფ და აიანსე ვეკვლივ დილითი — ადუთი პანდინი არან, ზეირი, — ვინა ბუნად, — ზეირი დიდის ტვილივ რად ეტინი, იმთი სიმღერით ხიარებს ისე თქვს, თავთკვერის ასეირივთ ზეირივთი, თუ ვიფისე უნდა კოლმეურნივთის დიქსინოს, ხეიდ წყვივთი.

— ენა კომპანები არა ეკვი, ბუნად!

— კომპანები ბილიან ბერი თქვს ხეყნს კოლმეურნივთის, ზეირან ენის ზეირი დროს თავთკვერის ზეირსე ზეირი რევი, იქ კი ადამიანის ხელია ზეირი.

საქართველოს
საბავშვო
ლიტერატურის
საქართველოს

დი წარმოება, ვიფ ქამის ეკვლის ეკვლის და ეკვლის:

- ბი, სივ ზეირი ქამისე!
- ზეირინი!
- რეირი!
- თავთკვერისე!
- რის იმისი, ბი! — ეკვივთი სივთ, — ქამისე თავთკვერის რეირი უნდა ეკვივთი!

საბავშვო პოეზია

ივრევი თავთკვერის, ხეყნის დიქსინის, ზეირი კომპანი და ეკვივთის ასე ზეირივთი თავთკვერის კოლმეურნივთის ავანტური ზეირინი ეკვივთის. ივრე, ის ხეყნი კომპანები, — ზეირი ზეირივთი — ზეირი თავთკვერის ზეირინივთი ეკვივთის კომპანები ეკვივთის ზეირივთივთი, სივთ ზეირი ზეირივთი ეკვივთის ზეირინი.

ქამის ეკვივთის ეკვივთი, სივთივთი ზეირინივთივთის ივრეირინი ზეირინი ზეირინი, ზეირინი ზეირინივთივთი ეკვივთის ეკვივთის, ეკვივთისე კი თეირი ქამისი ივრეირინი.

— ვიფი ხეირი, თქვენ ქამისე სივთ კოლმეურნივთი წეირი ენობირნი, რად — ზეირინი მქინივთი ვივთის ხე.

ვიფი ზეირინი ხელი ზეირი კოლმეურნივთის და ენის ხეყნის.

რეირი ზეირინი ვივთის ივრეირი წეირი

0358-7

- რეირინი იმე, იქ ვინა ზეირინი სივთ არ ეკვივთი!
- ენა არ ზეირინი!
- რეირი თეირი, — ეკვივთი ზეირინი, — სივთივთი ივრეირინი ზეირინივთი სივთივთი კომპანი და ადამიანის ხელივთი ზეირინივთი, ქამისი ზეირინივთი, ზეირინივთი, ეკვივთისე ეკვივთისე და ისეირი ივრეირინივთი ეკვივთის ზეირინი.
- ბი, წივთივთი ზეირინი, ზეირინი ზეირინივთი თავთკვერის, — ზეირინი ვიფი.
- ზეირინი ბუნად არ ეკვივთივთის იმ დროს ბუნად ხეირი ზეირინი.
- წივთი, ზეირინი! ზეირინი იმისი ეკვივთი იქ არან, წივთივთი ეკვივთისე ვიფი ენისი სივთივთი ზეირინი, მქინივთი ვინა დიქსინი და წივთი ზეირინივთი ეკვივთის.

ამოაძრობდა და ისე დაუშენდა, მაგრამ რიკი ახლა შუაზე გაიჩეხა, ახტა და სადღაც შორს შეშის გროვასი ჩაბტა. ჩაბტა და დიკარგა.

გაუყვირა მანუჩარს, გაოცდა ირინე, ვილიმა ვაჟამ და გადაიხიხიხა თონამ.

კოტემ ნაჯახი გადაისროლა და უკან ხელციარიელი დაბრუნდა.

— იცი? სხვა დროს ვითამაშებ, ახლა ჯობია ღელეზე წავიდეთ.

— წავიდეთ,—დაეთანხმნენ ბავშვებიც.

ღელე ჩხრიალებდა, ეხეთქებოდა ქვებს, ისროდა შხეფებს და ისევე ჩხრიალებდა. ნაპირზე კი თეთრი, სულ თეთრი ბატები დაბაჯბაჯებდნენ.

ღელეს გადაღმა გრძელი, მწვანე მინდორი იყო, მინდორზე საკონელი ირეოდა, მწყემსი ბიჭები მშვილდ-ისრის სროლაში ეჯიბრებოდნენ ერთმანეთს.

მინდორზე გადასვლა კი მხოლოდ ძელით შეიძლებოდა, ძელი პრგვალი იყო, სახელური კი არ ჰქონდა.

შედგა ხილზე მანუჩარი, ჩაპკიდა ხელი თონასს, თონამ ირინეს ჩაელო, ირინემ ვაჟას და წავიდა მანუჩარი. მანუჩარს ფრთხილად მიჰყვა თონა, თონას ირინე დაეღევნა და სანამ მანუჩარი მეორე ნაპირზე გავიდოდა, ვაჟა აქეთა ნაპირიდან მარჯვენდ იჭერდა მგზავრებს. მერე მანუჩარმა დაადგა ფეხი აქეთა ნაპირს და ვაჟა გადადგა ძელზე.

— მომეცი ხელი,—გაუღიმა კოტეს.

კოტემ ქული გაისწორა, დონიჯი გაიკეთა და უარი თქვა:

— მე სხვა დროს... თვითონ გამოვალ.

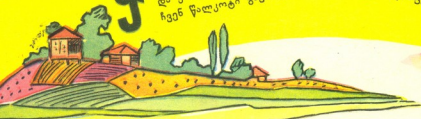
გავიდა პატარა თონა, გავიდა ირინე და ბოლოს ვაჟაც გადახტა ძელიდან. კოტე იდგა, ჩხრიალებდა ღელე და თეთრი, სულ თეთრი, თეთრი ბატები დაბაჯბაჯებდნენ. მერე მოსწყინდათ ბაჯბაჯი, გაშალა ფრთები ერთმა, აიჭნია, აყიყინდა, იკიეო და გამოეჭანა, გამოეჭანა მეორეც, მესამეც და... აიშალნენ. კოტე ჩაიკეცა, თავზე ხელი იტაცა და თვლები დახუჭა. ბატები აფრინდნენ, ააფარფატეს ფრთები და იქვე ღელის პირზე დაეშენენ, ერთხელ

ჭ

აიზები ამოვაშრეთ,
ნარინჯები დავაშვენეთ
და კოლხეთის ფართო ველზე
ჩვენ წალკოტი გავაშენეთ.

ს

ელგონური თანამგზავრი
შვის გარშემო დაქრის ლალი,
ჩვენ მოვარესაც გავუგზავნეთ
ალისფერი ბაიჩალი.

კიდევ აიყინდნენ და შშვიდად დაუწყეს ბა-
ლახს წიწქა.

ეს არ გაკვირვებია მანუჩარს, არც ირინეს,
არც ვაჟს და თქვენ წარმოიდგინეთ, არც პა-
ტარა თეონას.

შეშინებული კოტე ძლივს წამოადგა, გადა-
ვარდნილი ქული აიღო, გაფერთხა და თავზე
მოირგო, მერე ხიდისაკენ გასწია და ძელზე
შედგა.

- ფეხზე გაიხადე!— შეაჩერა მანუჩარმა.
- ფეხსაცმელი დაგიცდებია!— შეახსენა ირი-
ნემაც, მაგრამ კოტე ჭრაჭუნით გამოაპყვა ძელს.

იქიდან მანუჩარიც შედგა ხიდზე, ჩაეჭადა ვა-
ჟის და ხელი მიაშველა სტუმარს. კოტემ ისევ
გაიქნია თავი, არ მინდა მოშველეთაო. მაგრამ
სწორედ მაშინ მოუტყურა ჭრაჭუნა ფეხსაც-
მელი და შებარბაცდა, გადაიწია, გადაიწია...
ძელს ხომ სახელური არ ჰქონდა და გადავარდა.

ბატები, სულ თეთრი ბატები კი იდგნენ
ნაპირზე და ყიყინებდნენ, იქნევდნენ ფრთებს,
ერთმანეთს ყურში უზურჩულებდნენ და ისევ
ყიყინებდნენ.

ეს ყველაფერი კი იმ სოფელში მოხდა, სა-
დაც მწვანე და გრილი ზაფხული იცის.

X მჯილებით გადაშწვანდა
და სამომ გახდა ველი,
ღღეს სიმინდი არის მინდვრის
დელოფალი საუფარელი.

3 ერთბაშუმს მეც ვაკეთებ,
მცენარეებს ჰკრეფდი ღიღბანს,
ვოცი შათი სახელები,
გოპასუხებთ, თუკი მკითხავთ.

მთვარე ქა ზანზარნი

მ. ზარანდელიანი

საბედში ყველას სძინავს,
ღამე არის წყნარი.
ორ ბიჭს მთვარისაკენ
მიუპყრია თვალი.
ერთი ამბობს:—ახლა
სულ არ მინდა ძილი,
რომ გამიშვან, მთა-ბარს
ფეხით შემოვივლი.
მენატრება ძლიერ
თავისუფლად გავლა,
ამატყვია თავი
გაკვეთილის სწავლამ.
მინდა გავიპარო,
მივაშურო მთვარეს,
მინდა შევენიხნო
მთვარის არემარეს.—

აქ მეორე ბავშვმა
ასე უთხრა პირველს:
— შენი აზრი მომწონს,
მაგრამ ეს მაკვირვებს:
მთვარეზე რომ ახვალ,
იქ სახლს ვერსად ნახავ.
აბა, სად იცხვარებ,
თავს სად შეინახავ?!—
პირველმა თქვა:—გავთხრი
მიწას გამოაღიტუღს.
გავიკეთებ ბინას—
მოხერხებულ მიწურს.
ჩემი ციგურებით
ვისრიალებ ღალად,
კლსმოსური სივრცით
შემდეგ მარსსაც ვნახავ.—
— კარგი არის, მაგრამ
იქ რასა სკამ ნეტავ,
იქ ხომ ხაჭაპურებს
ვერ დაგიცხობს დედა!

მეოცნებე ბავშვმა
დინჯად, თავმომწონედ
უთხრა:—ჩემო კარგო,
მეც ეგ მინდა სწორედ.
სულ ჰაერში ვიფრენი,
რა აჯობებს ამას,
ვერვინ დამაძალებს
გაკვეთილის სწავლას.

ქატიბა

როლა ჩაინიძე

ვერცინ მეტყვის, რა გაქვს
დავადება დღესო.
რამდენია ისო,
რამდენია ესო. —
სახლში ყველას სძინავს.
ღამე არის წყნარი,
ორ ბიჭს მთვარისაკენ
მიუპყრია თვალი.
ამ დროს თანჯარაში
მთვარე ჩადგა სავსე
და მოღაყზე ზარმაცს
გადასძახა ასე:
— ჯობს მოხვიდე გონზე,
დაივიწყო მთვარე.
ზარმაცს არ იკარებს
ჩემი არემარე.
სწავლეულებმა შექმნეს
მძღვარი რაკეტები,
შენ კი სწავლის ნაცვლად
ოცნებებით ტუბები.
მოხდომებით სწავლას
თუ არ შეეცდები,
მთელ შენს სიცოცხლეში
მიწას ვერ გასცდები.

თარგმანი კ. ქავთარაძისა

ხათუნას ერთი ცისფერკაბიანი დედო-
ფალა ჰყავდა. ძალიან გრძელი თმა
ჰქონდა, მომლიმარი ტუჩებიდან ჩამ-
წკრივებული კიქები მოუჩანდა. ჰო, რად-
გან საქმე კბილებზე მიდგა, იმასაც გეტყ-
ვით, ხათუნას განსაკუთრებით ეს კიქები
მოსწონდა.

კაცმა რომ თქვას, არც ხათუნას ჰქონ-
და ცული კიქები. რა ვუყოთ, რომ ყვე-
ლა მოსაცვლელი იყო. ამას წინათ პაპა
გიორგიმ ორი კბილი ამოაძრო თეთრი
ძაფით, მოცვლილი კბილი ხელში შეა-
ჩეჩა და უთხრა:

— სახურავზე აავდე და თავს მიაძა-
ხე: „პაპა თავგო, ჩემი კბილი, მომეც შე-
ნი ოქროს კბილი“

ხათუნამ კბილი რასაკვირველია, სა-
ხურავს ვერ მიუწვდინა, მაგრამ თავგმა
მინც „აჩუქა“ პაწაწინა ახალი კბილი.
დანარჩენებზე კი ერთი — დავიდარაბა
ატყდა.

— არ მოვიძრობ, — ჯიუტობდა ხა-
თუნა.

— არ მოიძრობ და ოღოროოღრო
კბილები ამოგივა. ქედზე დადგმული
უღლის ტაბიკებივით გვერდზე გაგქცე-
ვა, — ეუბნებოდა დედა.

— ხათუნა, შენი კბილი აი, ამ სარს
ჰგავს, ნახე, როგორ თამშალებს, ერთს
კარგად მოარყევ და ამოვარდება, — ეტ-
ყოლა პაპა.

— არ მოვიძრობ! — იძახდა გაკაპასე-
ბული გოგონა.

ასე გავიდა პატარა ხანი, და ერთ
დღეს კუდრაქა გოგონას მოსაცვლელი
კბილი ასტკივდა. ისე მაგრად, რომ დე-
დას თვალკრემლიანმა შესჩივლა. პაპამ
ცერით გაუსინჯა კბილი და თქვა:

— როგორ თუ ახალი? — იკითხა შველი შინებულმა ხათუნამ.

— როგორ და ჩვეულებრივ. აი, ასე, როგორც ჩვენს ვახტანგს ამოუვიდა. ხათუნა შეეწუხდა, შურით გადახედა თავის დედოფალას, რომელსაც თითქოს და ჯიბრზე გამოეჩინა თავისი სწორი კიკები.

— მამ, მე ცუდი კბილები მექნება, პაპა?!

— ჰო, ასე გამოდის, მარტო ჯაგრისი როდი გიშველის. დედამ კბილის ექიმთან წაიყვანა გოგონა.

თეთრხალათიანმა ექიმმა ხელში რალაც პრიალა რკინა აიღო და მოფამფამებულ კბილს ამოსდო. სიფრიფანა კბილი თვალისდახამხამებაში ამოვარდა. შემდეგ მეორეც ამოიღო, მესამეც. ეს ამბავი ისე ადვილად დასრულდა, რომ ხათუნას არაფერი გაუგია.

ყველაფერი ეს შარშან გაზაფხულზე მოხდა. წელს კი გოგონას მისი დედოფალასავით თეთრი და სწორი კიკები ჩაურიგდა და ხათუნა სულ კისკისებს და კისკისებს.

— ამას თეთრი ძაფის მეტი ევრაფერი უშველის, აი, შიგ ახალი ამოღის.

რესკიდი

ა. ნადილი

მე, რესომ და თამაზმა სულ სიმღერით, სიცხლით რუსე დავდგით ღამაზი ჩაღისღერის წისქვილი.

ჩაღისღერის ღარით სეგ მივუშვით ღვარი, დატრიალდა ბორბალი, მოიტანეთ სორბალი!

ნახატი ლ. ლანდიაში

ბროლია და მამრაცი რა

კ. გომიანიძე

ზ ლ ა ა რ ა

იყო და არა იყო რა, ცხოვრობდა ორი შეკობარი: ბროლია და მამლაუინწა. მათ ძლიერ უყვარდათ ერთმანეთი და მუდამ ერთად იყვნენ. ისეთი კოტა სასწაული აიგეს, რომ გაბეკვირდებოდათ. ესოს მძლავრი ღობე შემოაგულეს და ცხოვრობდნენ ტკბილად.

ერთსეულ, როდესაც ბროლიას ეძინა, ტურამ მამალი მოიტაცა და ტუისაკენ გახრბენინა. მამალი ვეროდა:

— გა... გა... გაძიშვი, ტურავ, გა... გა... კარკი, გუგოფა, ეხურატო შეტკინა... ვი... ვივილს ველარ შექმლებ, მი... მიშეყლეთ!—მავრამ მამლის სმა არავის ესმოდა, ტურა კი გარბოდა.

მამლის ვერილზე ტურას გზაზე შელა შემოყვარა. შეესარბა ნადავლი და ტურას უთხრა:

— მობილო ტურავ, ვე მამალი მოწამლულია, არ შეჭამო, თორემ მოკვდები. ახლავე მდინარისაკენ გაიქციე და ზირი წელით გამოირცხე.

ბრიემა ტურამ შელას დაუყურა, მამალს ზირი გაუშვა და მდინარისაკენ გაიქცა.

მამალი გაბრუებული იყო და ფეხზე ძლივს დგებოდა. შელაკუდა მამალს მიუახლოვდა და უთხრა:

— მამლაუინწავ, ხომ გადაგარჩინე სიკვდილს, უკან-უკან ნუ იწევი, ახლოს მოდი, მადლობა მაინც მითხარი.

მამალი მიუხვდა შელას ეშმაკობას. — მაგასე უარს როგორ გეტყვი,— უთხრა მამალმა, ძალ-ღონე მოიკრიბა, მახლობელ ხეზე შეფრინდა და სმამალა შემოსძახა:

— ვიელი... ეოო! ვივილზე ბროლიამ გამოიღვიძა და იცნო შეკობრის სმა.

ბროლია
კ. გომიანიძე

დათომ ხახვი აავი.—
მართლაც კარგი რამ არის.
შეხახლებას უფდაინ
ფიხი, მურა, მამალი.

მაგრამ დილადროან
აბქდა აყალმაყალი.
მეთერთმეტე ბართულზე
წამოხკუდა მამალი;

ფიხი ბინა არ მოხწონს,
მურავ ბრახობს ძალიან...
ხახვი ხახვი რომ არა ჰგავს,
ხულ მშენებლის ბრალია!

— ეიული... ეო... — კვლავ ეიოდა მამალი.

— კარგი, გეყოფა, ამ სიმაღლიდან მადლობის გადახდა სად გაგონილა, ძირს ჩამოფრინდი, ახლოს მოდი ჩემთან... — შესძახოდა ქვევიდან მელია.

— არა, რას ამბობ, შენ მეტის ღირსი ხარ, ჩემებური მადლობა ეს არის, — ეი-ული-ეო! — აღარ ჩერდებოდა მამალი.

მელია ბრახით კბილებს აკაწკაწებდა და მამალს ეხვეწებოდა:

— კარგი, ჩამოდი, უელი და თავი გეტკინება, თავს ნუ იწუხებ! — მაგრამ მამალი მანც ეიოდა:

— ეიული... ეო!.. ეიული... ეო!..

— ასეთი გაუთავებელი მადლობა არ გამიგონია! — ჩაიღაპარა მელიამ და სიბრახით მოუსვენარ ფუძეულა კუდსე იკბინა.

სად ეო და სად არა, უცბად ბუჩქებიდან გამოხატა ბროლია, ეცა მელიას, ჩააგლო ზურგში ბასრი კბილი და სულ ვაი დედა ამხეხინა იმ გაიმეურს.

ზურგდასისხლიანებული მელია მდინარისაკენ დაეშვა, ძლივს დაუსხლტა ბროლიას კბილებს.

მელიამ მდინარის ზირას ტურა დაინახა. ჩქერებთან ორ ფეხსე დამდგარი-ეო, თავი მადლა აეშვირა და — ღღღს იბახდა, — ზირში წყალს ივლებდა.

— რას აკეთებ, ტურიკო? — ჰკითხა მელიამ.

— შენს დარიცებას ვასრულებ...

— ხედავ, შენი გულინათვის რა დამემართა? — უთხრა მელიამ ტურას და დასისხლიანებული ზურგი მიუშვირა.

ტურას მადლის ეეფა შემოესმა, ეეფლაფერს მიხვდა და მელიას უძასუხა:

— ჩემი გულინათვის რა მოგახსენო და შენი გულინათვის რაც დაგმარ-

თამარქაღო,
იწი-ბიწი,
სიარული
რად არ იცი?

წამოდექი,
აი, ასე,
გაიარე
აივანზე.

ნუ ეყრდნობი
ციცქნა მაჯებს,
ფეხზე დადექ,
იბაჯბაჯე.

თამარქაღო,
იწი-ბიწი,
სიარული
რად არ იცი?..

თაბაზ მათიკრივილი

თნია, კარგად ვსედავ; ახია შენს თავზე,
შე მტყუარა შენა! — თქვა ტურამ და წა-
სვლა დააპირა, რომ ამ დროს გამოსტა
ბროლია, ხან ტურას ეცა, ხან მელიას.
თავეზაბანეული მელია და ტურა მდი-
ნარის აქაფებულ ტალღებში გადაცვიფ-
დნენ.

ბროლია ქშენით დაბრუნდა ხესთან.
მამლაჟინწა პირს ჩამოფრინდა და მკეო-
ბარს უამბო, თუ როგორ მოატყუა მე-
ლიამ ტურა.

— არც ერთი იყო
სანდო და არც მეო-
რე... ამიტომაც თრი-
ვემ შენი ჭირი წაიღო,
ქურდ-ბაცაცებს და გა-
იფერებს მუდამ ასე
ემართებათ, — მიუგო
ბროლიამ მამალს.

მეგობრები შინისაკენ სიძღვრით აჩვენე-
ნად გაუდგნენ კსას.

— უეული, უეული!

— ჰამ, ჰამ ჰამ!

ტეპილად მივიმღვრით,
მპურად როცა ვიქნებით,
რას დაგვაკლებს მტერი,

— უეული, უეული!

— ჰამ, ჰამ, ჰამ!

ღელი, ღელი, ღელი!

Չ Ե Չ Ե Զ Ո Ն Ե Ո !

Կարգ 2 ՅԱՐԱՐԱԿ

ԱՅՈՒ ՆԱԹՈՒՅՑ

ԲՆԱԿՈՒՅՑՆԵՐ: ՄԺԳՆ, ՀԱԾԾԾ Ե՝ ՅԵԱԼ,

պես խմբագրել չես, չսին, ես անիմ ես, սպասե՛ր յայնժամ, ԺԾԾԾ

ՄԺԳՆ—Ի՞նչ եմ:
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում, չսին, է՛նչ քան ԺԾԾԾ
 ՄԺԳՆ—Ի՞նչ եմ ես, ԺԾԾԾ
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, եմ եղբայր, ինչպե՞ս չես հաս-
 ցել զանազան քան զանազան քան ինչպե-
 ցան հարկան, չսին, չսին, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին
 ՄԺԳՆ—Ի՞նչ անում եմ, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—ԺԾԾԾ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին

ՀԱԾԾԾ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՅԵԱԼ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՅԵԱԼ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՀԱԾԾԾ—Ի՞նչ անում եմ, չսին, չսին, չսին
 ՄԺԳՆ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին
 ՅԵԱԼ—Չ, ինչպե՞ս չես չսին, Կոչ
 Կոչում չես չսին, չսին, չսին

ՅԵԱԼ

F-2550

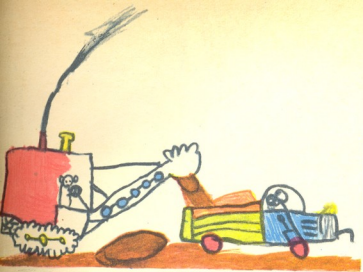
გავშვთა შეერთება

1. „ღღესასწაულზე“ — ნახატი 8 წლის ნუნუ რამიშვილისა (სამტრედია).
2. „გაზღვრული“ — ნახატი ზეინაზ შალიბაშვილისა (თელავის 1 საშ. სკ. IV კლ. მოსწავლე).
3. „კრუხი და წიწილები“ — ნახატი ლიანა საკანდელიძისა (დაბა ვალეს 1 საშ. სკ. I კლ. მოსწავლე).
4. — „ქეჩაკვატორი“ — ნახატი 7 წლის თამაზ შანშიაშვილისა (თბილისი).
5. „ყვავილი“ — ნახატი 7 წლის სერგო სვანიძისა (ბათუმის მე-4 საშ. სკ.).
6. „ნატურმორტი“ — ნახატი ზაურ ინაშვილისა (სოფ. კობულეთის საშ. სკ. I კლ. მოსწავლე).
7. „გოგონა“ — ნახტი 5 წლის ლალი ბარკაიასი (თბილისი).
8. „მანქანა „კოლგა““ — ნახატი 5 წლის ვია კაბანაძისა (თბილისი).
9. „ხვანეთი“ — ნახატი 6 წლის ქეთევან მარგალიასა (შესტიის რაიონი, სოფ. ქუბერი).

3

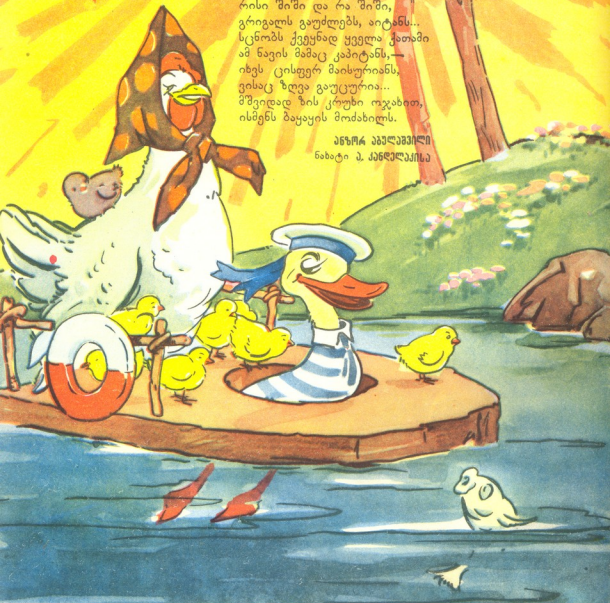

მ. 4/77.

რისი შიში და რა შიში,
ვრიგალს გაუძღვებს, აიტანს...
სცნობს ქვეყნად ყველა ქათამი
ამ ნაღის მამაც კაპიტანს,—
იხვს ცისფერ მაისურრიანს,
ვისაც ზღვა გაუცურია...
მშვიდად ზის კრუზი ოჯახით,
ისმენს ბაყაყის მოძახილს.

ანდრო აბულაშვილი
ნახატი პ. კანელაქისა

<p>გაზეთის მასალო: თბილისი, ქალბნაოსნის ქრობი, № 91, ტელ. 5-37-38.</p>	<p>ყდაზე: „მეზღაურები“ — ნახატი ჩაპუხ მუხრანძისა</p>	<p>ფასი 20 კაპ.</p>
<p>რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. ვრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი, მ. აყვალა შრეველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სიხარულიძე, ჩ. უნაუქოშვილი, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი), ტტ. რედაქტორი გ. როინიშვილი</p>		

გამოცემის ოცდამეოთხეტი წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ
გაზეთის გამომცემი „ნატალელი“, გამომცემი: შ. კანელაქისა, თბილისი, გ. კანელაქისა ქ. 25020 ზღმწერილი დასახლებად 9/VI 1962 წ.
ფურცელი დაბეჭდილია ლითონის ტიპის ხეობის გამოყენებით. ტელ. 5-37-38.
ქ. ი. ა. — ია გრუზინსკი ავსტო. თბილისი, პროს. პაეკოვა № 91.